

Arrest

nr. 93 202 van 10 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij diende bij aangetekend schrijven van 13 juni 2011 een aanvraag in om, samen met haar op dat ogenblik minderjarige kinderen, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 4 november 2011 vulde eerste verzoekende partij haar aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd aan.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 16 februari 2012 bracht eerste verzoekende partij een tweede maal aanvullende stukken aan.

1.4. Eerste verzoekende partij bracht bij aangetekend schrijven van 7 augustus 2012 nogmaals aanvullende stukken aan ter onderbouwing van haar aanvraag om, om medische redenen, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 augustus 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging, op medische gronden, onontvankelijk werd verklaard, die eerste verzoekende partij op 24 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, bevat volgende motivering:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.06.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

[T. V.] [...] nationaliteit: Kosovo [...] [T. V.] [...] [T. B.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 03.05.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 13.06.2011 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat eerste verzoekende partij eveneens op 24 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

[...]

In uitvoering van de beslissing van

[S. T.] Attaché,

[...]

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

[T. V.] [...]
En de kinderen
[T. V.] [...]
[T. B.] [...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

[...]
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]
Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

[...]
2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en volgende en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het algemeen principe van goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is kennis te nemen van alle elementen van de zaak. Zij betogen tevens dat er sprake is van een klaarblijkelijke beoordelingsfout, van een onvoldoende motivering en van het ontbreken van wettelijk aannemelijke gronden.

Zij verschaffen volgende toelichting:

“Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 13/08/2012 tegen mijn verzoekers een beslissing van verwerping van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoekers op 29/08/2012 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoekers beweren dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat he[t] zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekers;

2. Overwegende dat mijn verzoekers ook de toepassing van artikel 3 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, zowel als de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 meent op te roepen;

Dat de tegenpartij haar beslissing baseert op een medisch advies van haar raadgevende arts, van wie de hoedanigheid van specialist niet vermeld wordt;

Dat de tegenpartij in casu artikel 3 van Het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens schendt, verdrag waarop elke aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gebaseerd wordt;

Dat de tegenpartij concludeert dat uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 03/05/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte;

Dat uit het medisch getuigschrift d.d. 03/05/2011 blijkt dat een terugkeer van Mevrouw [V. T.] naar haar land van herkomst zou ernstige gevolgen hebben (Stuk 2);

Dat de tegenpartij heeft geen rekening gehouden met de verschillende korting brief van de aanvraag van machtiging tot verblijf van de verzoekers (Stukken 3 tot 5);

Dat deze andere medische documenten getuigen met betrekking tot de ernst van de ziekte van Mevrouw [V. T.] en haar dochter;

Dat ondanks haar jonge leeftijd heeft al een aantal [B.] zelfmoordpogingen;

Dat de tegenpartij negeerde ook het oorzakelijk verband tussen de gezondheid van mijn verzoekers en haar land van herkomst;

Dat op basis van dit verband, geen medische zorg in het land van herkomst van de verzoekers kan effectief zijn;

Dat de verzoekers zonder inkomen in zijn land van herkomst is, zo kan hij niet toegang hebben tot noodzakelijke medische zorg als zij zouden worden beschouwd in hun land van herkomst;

Dat de tegenpartij inderdaad in het kader van de bestreden beslissing geen stelling neemt betreffende de grond van de aanvraag van de verzoekers;

Da[t] er dus met de gezondheidstoestand van de verzoekers rekening gehouden dient te worden om de bestreden beslissing teniet te doen.”

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Vooreerst merkt verwerende partij op dat verzoekers niet zijn ingegaan op de voorgehouden schending van artikel 75 van het KB dd. 08.10.1981, waardoor dit onderdeel van verzoekers hun enig middel onontvankelijk is. Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat voormelde bepaling in voorliggende kwestie niet de minste relevantie heeft.

Betreffende de voorgehouden schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing letterlijk weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus eerder de materiële motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden.

Verzoekers verwijzen verder naar artikel 3 EVRM, en houden vooreerst voor dat de gemachtigde zijn beslissing baseert op een medisch advies van haar raadgevend arts, van wie de hoedanigheid van specialist niet vermeld wordt.

Verzoekers slaan de bal mis. Immers is de bestreden beslissing geenszins gebaseerd op een advies van de arts-adviseur. Integendeel heeft de gemachtigde van de staatssecretaris vastgesteld dat in het standaard medisch getuigschrift 03.05.2011 niet de graad van ernst van de aandoening wordt vermeld, zodat niet werd voldaan aan de voorschriften van artikel 9ter §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, en de aanvraag zodoende overeenkomstig artikel 9ter § 3,3°, van de vreemdelingenwet onontvankelijk moet worden verklaard.

[...]

De bestreden beslissing werd [...] genoegzaam gemotiveerd, in rechte en in feite. In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht een onontvankelijkheidsbeslissing heeft genomen.

Met de vage beschouwing alsdat ‘uit het medisch getuigschrift van 03.05.2011 blijkt dat een terugkeer van mevrouw [V. T.] naar haar land van herkomst ernstige gevolgen zou hebben’ en dat ‘geen rekening werd gehouden met de verschillende korting brief van de aanvraag van machtiging tot verblijf van de verzoekers’ tonen verzoekers geenszins aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijke onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat het medische getuigschrift van verzoeker de graad van ernst niet vermeldt.

Een eenvoudige lezing van het getuigschrift toont aan dat wel melding wordt gemaakt van de ziekte en de medicatie die werd voorgeschreven voor verzoekster, doch nergens melding wordt gemaakt van haar graad van ernst.

Terwijl verzoekster evenmin dienstig in haar verzoekschrift tot annulatie en schorsing dienstig kan verwijzen naar de zelfmoordpogingen die [B.] al heeft ondernomen, nu nopens [B.] geen enkel standaard medisch getuigschrift opgesteld conform het voorgeschreven model, werd voorgelegd bij de aanvraag van 13.05.2011 (aangetekend verstuurd op 13.06.2011).

Volledigheidshalve merkt verwerende partij nog op dat bij de beoordeling van de ontvankelijkheidsvoorwaarden geen rekening kan worden gehouden met een eventueel standaard medisch getuigschrift dat niet bij de aanvraag was gevoegd doch pas later bij een aanvulling werd gevoegd. Dit wordt ook terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, en niet betwist door verzoekende partij.

Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het standaard medisch getuigschrift dat bij de initiële aanvraag moet gevoegd zijn, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk in toepassing van art. 9ter §3 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoekers slagen er met hun algemene en vage beschouwingen geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen.

“3.14 Voor zover verzoekster laat gelden dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt zijn appreciatie te geven over de ernst van de aandoening, maar dat dient te gebeuren door de ambtenaar-geneesheer in de gegrondheidsfase, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in casu geen beoordeling heeft gegeven van verzoekers medische toestand, maar louter is nagegaan of aan de toepasselijke wettelijke bepalingen is voldaan. Door vast te stellen dat in het standaard medisch getuigschrift van 9 april 2011 niet de graad van ernst van de aandoening wordt vermeld, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich geenszins in de plaats gesteld van een ambtenaar-geneesheer. De gemachtigde heeft louter geoordeeld dat niet werd voldaan aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name het vierde lid §1 dat voorschrijft “ Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling” en heeft hieruit de gevolgen getrokken zoals voorzien in artikel 9 ter § 3,3°, van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard indien dit standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid”. Volgens verzoekster volstaan ook de andere vermeldingen die voorkomen in het standaard medisch getuigschrift, maar noch deze overtuiging, noch het algemeen betoog dat zij daarover ontwikkelt in het verzoekschrift zonder te concretiseren welke vermeldingen in haar medisch getuigschrift dan wel volstonden, kunnen aan het voormelde afbreuk doen. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoeksters algemeen aanvoelen dat de verwerende partij er e[en] strikte houding op nahoudt bij de beoordeling van de aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen.” (R.v.V. nr. 87.604 van 13 september 2012)

Evenmin kunnen zij dienstig voorhouden dat de gemachtigde had dienen te onderzoeken of verzoekers in het land van herkomst toegang hebben tot verzorging, nu de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

De kritiek van verzoekers komt er voorts op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als onontvankelijk.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde tevens dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk. § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support. "

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning. "

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de

rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

De verwerende partij laat tot slot nog gelden dat het betekende bevel om het grondgebied te verlaten verzoekers geenszins verplicht terug te keren naar hun land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Uit de supra geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan verder worden afgeleid dat verzoekers in iedere hypothese eventuele medische elementen kunnen doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM. (R.v.V. nr. 72 458 van 22 december 2011)

In casu geven verzoekers daarenboven ook niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwijking van de macht inhouden.”

4.3.1. De formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Zoals verwerende partij terecht opwerpt blijkt bij lezing van de bestreden beslissingen genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partijen het vereiste inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Aangezien in beide bestreden beslissingen de juridische grondslag van deze beslissingen is weergegeven en geduid wordt welke feitelijke gegevens in aanmerking genomen worden om op basis van de aangegeven wetsbepalingen tot een conclusie te komen kunnen verzoekende partijen niet voorhouden dat er sprake is van een “onvoldoende motivering” of van het ontbreken van “wettelijk aannemelijke gronden”. Verzoekende partijen kunnen ook niet gevolgd worden in hun bewering dat de motivering van de bestreden beslissingen stereotiep is, nu in deze beslissingen verwezen wordt naar gegevens die eigen zijn aan hun specifieke situatie en de door hen ingediende aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.3.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet worden benadrukt dat § 1, vierde lid van deze wetsbepaling uitdrukkelijk voorziet dat de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden indient een standaard medisch getuigschrift dient over te maken dat niet ouder is dan drie maanden en waarin de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling worden vermeld. Artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts dat indien voormeld standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel § 1, vierde lid de gemachtigde van de minister, c.q. de staatssecretaris, de aanvraag onontvankelijk verklaart.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vastgesteld dat in het standaard medisch getuigschrift dat werd gevoegd bij de initiële aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd de graad van ernst van de ziekte waarop de aanvraag van verzoekende partijen is gebaseerd niet wordt vermeld. Deze vaststelling vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Verzoekende partijen voegden bij hun aanvraag die zij op 13 juni 2011 aangetekend verzonden aan verwerende partij een standaard medisch getuigschrift waarin wordt geduid dat eerste verzoekende partij lijdt aan hoofd- en menstruatiepijnen, slapeloosheid en dat zij psychisch en moreel uitgeput is maar er wordt door de arts die eerste verzoekende partij consulteerde geen nadere verduidelijking gegeven inzake de ernst van deze aandoeningen. Verzoekende partijen houden ten onrechte voor dat de graad van ernst van de aandoening waaraan eerste verzoekende partij lijdt kan worden afgeleid uit de vermelding in het aangebrachte standaard medisch getuigschrift dat een terugkeer naar haar land ernstige gevolgen kan hebben. Het feit dat de terugkeer naar het land van herkomst een weerslag kan hebben op de medische problemen van een vreemdeling laat op zich alleen namelijk niet toe de graad van ernst van de ziekte waaraan de betrokken vreemdeling lijdt vast te stellen of te beoordelen.

Verzoekende partijen wijzen er daarnaast op dat de ernst van de psychische problemen waaraan zij lijden duidelijk is aangegeven in de medische getuigschriften die zij na het indienen van de initiële aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd overmaakten en dat uit deze aanvullende getuigschriften tevens blijkt dat tweede verzoekende partij reeds zelfmoordpogingen ondernam. Verwerende partij heeft evenwel, met verwijzing naar een arrest van de Raad van State, duidelijk gemotiveerd dat *“alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag”* en hiermee aangegeven dat zij bij het ontvankelijkheidsonderzoek enkel rekening kon houden met de stukken die gevoegd waren bij de aanvraag die op 13 juni 2011 werd overgemaakt. De Raad van State oordeelde reeds dat *“uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag”* en dat door het overmaken van een aanvullend getuigschrift de tekortkomingen in een initieel overgemaakt standaard medisch getuigschrift niet kunnen worden rechtgezet (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351, RvS 19 juli 2012, nr. 8811 (c)). Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door niet te verifiëren of in de latere door verzoekende partijen overgemaakte documenten de graad van ernst van de aandoeningen waaraan zij lijden wordt toegelicht.

In zoverre verzoekende partijen nog stellen dat de eerste bestreden beslissing gebaseerd is op een advies van een ambtenaar-geneesheer en dat nergens wordt toegelicht welke specialisatie deze arts heeft kan het volstaan op te merken dat deze beslissing geenszins is gebaseerd op een advies van een door verwerende partij aangestelde arts en dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook nergens bepaalt dat de vaststelling dat de graad van ernst van een aandoening niet in het aangebrachte standaard medisch getuigschrift wordt weergegeven door een ambtenaar-geneesheer zou dienen te gebeuren.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt of de artikelen 9ter en volgende van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

4.3.3. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan ook niet worden besloten dat verwerende partij *“een principe van goed beleid of een principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”* – waarmee verzoekende partijen lijken te willen verwijzen naar een schending van de zorgvuldigheidsplicht – heeft geschonden omdat zij geen rekening heeft gehouden met de na de initiële aanvraag neergelegde documenten. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding immers niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

4.3.4. Samen met verwerende partij dient de Raad vast te stellen dat verzoekende partijen niet uiteenzetten waarom zij menen dat artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geschonden werd, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebreke aan de vereiste uiteenzetting, onontvankelijk is.

4.3.5. Het gegeven dat verwerende partij de aanvullende overtuigingsstukken die verzoekende partijen, na hun initiële aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, overmaakten niet bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft betrokken en geen onderzoek ten gronde van de aanvraag om machtiging tot verblijf doorvoerden laat op zich ook niet toe te besluiten dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden.

De bestreden beslissingen verhinderen verzoekende partijen namelijk geenszins om een nieuwe aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen waarbij zij de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalde vormvoorschriften respecteren en zij tonen met hun vage beschouwingen ook niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. In dit verband merkt de Raad op dat verzoekende partijen weliswaar medische attesten voorleggen die werden opgesteld door de psychiater die zij consulteerden, doch dat uit deze attesten tevens kan worden afgeleid dat deze grotendeels werden opgesteld op basis van de verklaringen die verzoekende partijen aflegden inzake hun situatie in hun land van herkomst en dat uit het door verweerder neergelegde administratieve dossier blijkt dat eerste verzoekende partij er niet voor terugschrikt verklaringen af te leggen die niet waarheidsgetrouw zijn. Er kan derhalve niet zonder meer worden vastgesteld dat er een oorzakelijk verband zou zijn tussen de door verzoekende partijen aangevoerde medische problematiek en hun situatie in Kosovo, hun land van herkomst. Daarenboven moet worden gesteld dat de bestreden beslissingen geen verplichting inhouden om naar Kosovo te reizen. De Raad stelt tevens vast dat verzoekende partijen ook niet aannemelijk maken dat er wat betreft hun specifieke gezondheidsproblematiek in Kosovo geen medische bijstand kan worden verstrekt. Zij brengen namelijk geen gegevens aan die toelaten te besluiten dat er in Kosovo voor personen die psychische problemen hebben – in zoverre dit vereist is – geen behandeling beschikbaar of toegankelijk zou zijn. Verzoekende partijen dragen nochtans de bewijslast. Verwerende partij wijst er verder terecht op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat artikel 3 van het EVRM werd miskend.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK